

Voorwoord

Mijn naam is Pieter Overduin. Als u mij in september 2001 met deze naam had aangesproken, had ik u voor gek verklaard. Toen heette ik achtereenvolgens Gandhi en God.

Naast mij bestaat ons gezin uit een vader, Jan, een moeder, Zoet, een broer, Kees, en drie zussen, Caroline en haar man Jacco, Esther en haar vriend Ad en Angèle en haar vriend Danny. Ik ben het op een na oudste kind.

Dit boek gaat in hoofdzaak over de (hypo)manie, de manische psychose en haar gevolgen. Ik kan aan de oppervlakte blijven door een algemeen beeld van een manie te schetsen. Ik kies er echter voor om de diepte in te gaan door de manie aan de hand van twee grootheidswanen weer te geven.

Ik beschrijf eveneens mijn vrijwillige opnames. Daarbij tracht ik u een kijkje te geven in een voor velen van u onbekende wereld. Mocht u echter iets van deze wereld herkennen dan hoop ik dat u er iets aan heeft. Herkent u er niets van, dan hoop ik dat dat zo blijft.

Verder komen de *second opinion* en de *lifechart* beknopt aan bod, evenals de crisiskaart en het crisisplan.

Zoals u zult zien, heb ik een aantal direct betrokkenen bereid gevonden met mij mee te schrijven. Zij zijn de coauteurs. Zij vertrouwen aan het papier toe wat zij denken en voelen tijdens bepaalde situaties. Er ontstaat zo een verhaal waarin ook familie en verwanten een

waardevolle bijdrage leveren. Hoe is het voor hen om met een manisch-psychotische zoon, broer, vriend en zwager om te gaan?

Door de stukken die mij onder ogen kwamen tijdens het schrijfproces, heb ook ik meer inzicht gekregen in hoe moeilijk een manie is voor de omgeving. Zeker als de manie flink gestalte krijgt in mij.

Het zijn twee totaal verschillende werelden, de wereld van de manische mens en de wereld van zijn omgeving.

Pieter Overduin, zomer 2004

Dagboek

Ken je dat gevoel, dat je van ver moet komen?

En dat het nog even duurt?

Maar je weet het gaat lukken.

Ik kom terug!

Donderdag 4 Januari

Op een avond komt Shannon, een collega, bij mij op bezoek. We praten over ons werk in de psychiatrie. Drinken wat, eten wat. 'Hoe ben jij die periodes van je psychoses eigenlijk doorgekomen?' vraagt ze. Heel direct en nieuwsgierig.

'Fantastische ouders, medicijnen, positieve houding,' antwoord ik. 'En met humor niet te vergeten. Daarnaast heb ik ook veel van mij af geschreven,' besluit ik.

'Heb je nog wat bewaard van wat je geschreven hebt?' vraagt ze.

'Ja, bijna alles.'

'Zou ik er wat van mogen lezen?' probeert ze.

'Ja, hoor,' antwoord ik. 'Eén momentje, dan zoek ik mijn pennenvruchten op.' Ik corrigeer mijzelf. 'Nee hoor, het zijn maar wat losse aantekeningen. Niemendalletjes.'

'Kom, kom,' zegt ze. Ik overhandig haar een stapel A4'tjes. Terwijl zij leest, zet ik thee. Ik sta in de keuken en hoor gelach vanuit de huiskamer. Even later stap ik, met een pot thee, de kamer binnen.

'En vind je het wat?' vraag ik.

'Ik vind het geweldig,' zegt ze enthousiast.

Met een glimlach schenk ik de thee in. Het is tevergeefs. Ze heeft geen oog voor haar thee, voor mij, of voor iets van wat zich buiten mijn aantekeningen afspeelt.

Haar enthousiasme leidt uiteindelijk tot een manuscript. Zelf komt ze er niet in voor.

Maanden later verandert het manuscript in een boek. Daar komt ze wel in voor. Tussen het manuscript en het boek heb ik een kortstondige relatie met mijn collega. Maar mijn collega niet met mij.

Maandag 10 September

Mijn boek is uitgegeven. Ik krijg een aantal present-exemplaren. Gewapend met het dagboek in mijn hand, ga ik naar de schillenwacht. Op zoek naar mijn maatje van toen. De schillenwacht is inmiddels verhuisd. Toch vind ik hem zonder problemen. Als ik de binnenplaats op loop, zie ik nieuwe laadwagens. Mijn ogen zoeken naar een deur met het opschrift 'ingang'. Plotseling hoor ik uit de verte: 'Puisterige bokkenlul! Donderstraal op met je klotewagen!' Even verderop schiet een wagen razendsnel uit een rij wagens naar voren.

Ik krijg een jongeman in het vizier. Ik kijk hem recht in zijn ogen. Daar staat hij dan. Uiterlijk onveranderd. Blikken van wederzijdse herkenning worden gewisseld.

'Willie!'

'Pieter, duivelse pokkenlijder!'

We begroeten elkaar hartelijk.

'Wat kom jij hier in godsnaam doen?' vraagt Willie.

'Ik kom een boek brengen. Dat heb ik geschreven toen ik hier wegging. Jij komt er ook in voor.'

'Leuk,' zegt Willie. 'Weet je wat Pieter? Rijd met mij mee en lees het stukje voor waar ik in voorkom.'

Bewust of onbewust. Willie rijdt de route die ik ooit als eerste met hem reed. Het wordt een *sentimental journey*. Vol aandacht luistert Willie naar het verhaal. Zo nu en dan lacht hij. Of knikt instemmend. Het verhaal is verteld.

We draaien de binnenplaats op. Willie heeft een vraag. 'Je schrijft ergens dat ik zwakbegaafd ben. Wat betekent dat eigenlijk?'

'In dit geval is het een woord dat gebruikt is door iemand die het aan woorden ontbrak om een bijzonder mens goed te beschrijven. Wil je het boek hebben Willie?' vraag ik.

'Alleen dat stuk dat over mij gaat,' antwoordt hij. Hij pakt het boek uit mijn handen. Scheurt er de desbetreffende pagina's uit. En frommelt ze in zijn binnenzak.

Wat te schrijven over Pieters manie/psychose na het verschijnen van zijn boekje: Ik houd van mijzelf... en dat is wederzijds? In de regel kost het iets op papier zetten mij weinig moeite. Maar nu ligt het anders. Het boekje heb ik stukje bij beetje gelezen. Soms met tegenzin. Omdat ertussendoor, voor mijn ogen, situaties opduiken die veel schrijnender, veel erger zijn dan de luchtige stukjes doen vermoeden. Misschien ligt dat als moeder gevoeliger. Naar mijn idee geeft het boekje slechts 'het topje van de ijsberg' aan. Maar wat gun ik hem de glorie. Hij komt in diverse kranten en zijn boeken staan in boekhandel de Bengel. Hij gaat er zeker een paar keer per dag langs. Paul de Leeuw vraagt hem in zijn radioprogramma. Hij glorieert bij de Vereniging van Manisch Depressieven en Betrokkenen, waar de boekjes grif verkocht worden.